

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem Mgr. Janem Lipertem ve věci

žalobce:

J. H. narozený [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Pavlem Knoppem
se sídlem Pekařská 1004/26, 602 00 Brno

proti

žalované:

Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
se sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 589 332 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Řízení se zastavuje co do částky 268 750 Kč.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 36 250 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z částky 268 750 od 19. 9. 2019 do 4. 2. 2020 a z částky 36 250 Kč od 19. 9. 2019 do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba se zamítá co do částky 284 332 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 10 % ročně od 19. 9. 2019 do zaplacení.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 18 456 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

1. Žalobce se po žalované domáhá zadostiučnění za nepřiměřenou délku řízení vedeného u Okresního soudu v Břeclavi pod sp.zn. [redacted]. Vzhledem k tomu, že řízení vůči žalobci trvalo 18 let a 4 měsíce, žalobce vychází ze základní částky k odškodnění ve výši 20 000 Kč s tím, že za první 2 roky je tato částka poloviční. Z důvodu zvýšeného významu

žalobce základní částku k odškodnění zvyšuje o 30 %, za celkovou délku řízení žalobce základní částku zvyšuje o 20 % a za postup orgánů veřejné moci žalobce základní částku k odškodnění zvyšuje o dalších 20 %, celkem tedy žalobce požaduje částku 589 332 Kč.

2. Žalovaná uvedla, že délka řízení byla nepřiměřená. Dostatečným zadostiučiněním dle žalované je částka 268 750 Kč, kterou žalobci na základě stanoviska ze dne 29. 1. 2020 vyplatila. Žalovaná vycházela ze základní částky k odškodnění ve výši 20 000 Kč za každý rok řízení (za první 2 roky je tato částka poloviční) s tím, že základní částku snížila s ohledem na složitost věci o 20 % a o 5 % s ohledem na částečný podíl žalobce na délce řízení.

3. Protože byly splněny předpoklady podle § 115a o. s. ř., rozhodl soud ve věci samé bez jednání.

4. Mezi účastníky není sporné, že žalobce dne 18. 3. 2019 nárok předběžně uplatnil u žalované. Dále mezi účastníky není sporné, že žalovaná na základě stanoviska ze dne 29. 1. 2020 žalobci vyplatila částku 268 750 Kč. Dle výpisu z účtu žalobce vyplývá, že tuto částku žalovaná zaplatila žalobci dne 4. 2. 2020.

5. Ze spisu Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. [redacted] soud zjistil následující skutečnosti. Dne 23. 8. 2000 podala žalobkyně [redacted] (dále jen „žalobkyně“) k Okresnímu soudu v Břeclavi žalobu proti žalovaným J. [redacted] H. [redacted] a A. [redacted] H. [redacted] (dále jen „žalovaní“) o zaplacení částky 450 000 Kč s příslušenstvím odpovídající přeplatku na předem zaplaceném nájemném, které žalobkyně, resp. její právní předchůdce dopředu žalovaným zaplatila. Dne 10. 10. 2000 žalobkyně zaplatila soudní poplatek za žalobu. Žaloba byla žalovaným doručena dne 7. 11. 2000. Dne 4. 12. 2000 podali žalovaní vyjádření k žalobě. Dne 15. 7. 2003 vyzval soud žalobkyni k odstranění vad žaloby. Dne 30. 7. 2003 žalobkyně žalobu doplnila. Dne 6. 8. 2003 soud zaslal doplnění žaloby žalovaným. Dne 2. 9. 2003 podali žalovaní námitku podjatosti soudkyně. Jednání, které bylo nařízeno na den 10. 9. 2003, bylo vzhledem k námitce podjatosti zrušeno. Dne 13. 11. 2003 Krajský soud v Brně rozhodl, že soudkyně vyřizující věc není vyloučena. Soud následně nařídil jednání na den 17. 12. 2003, kvůli omluvě žalovaných bylo jednání odročeno na den 14. 1. 2004. Dne 8. 1. 2004 podali žalovaní vyjádření. Jednání ze dne 14. 1. 2004 bylo odročeno za účelem mimosoudních jednání účastníků. Dne 5. 3. 2004 soud poslal účastníkům dotaz, jaký je stav mimosoudních jednání. Dne 16. 4. 2004 žalobkyně sdělila, že mimosoudní jednání probíhají, a požádala o posečkání s nařízením jednání. Dne 20. 7. 2004 žalobkyně sdělila, že mimosoudní jednání nebyla úspěšná. Dne 5. 10. 2004 podala žalobkyně vyjádření. Dne 3. 11. 2004 se konalo jednání, na kterém byl vyhlášen rozsudek, dle kterého byla žaloba zamítnuta. Dne 29. 11. 2004 podala žalobkyně proti rozsudku odvolání. Dne 9. 2. 2005 bylo odvolání odesláno žalovaným a žalobkyně byla vyzvána k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Dne 20. 5. 2005 podali žalovaní vyjádření k odvolání. Spis byl odvolacímu soudu předložen dne 11. 8. 2005. Dne 5. 5. 2006 odvolací soud napadený rozsudek zrušil. Dne 14. 7. 2006 navrhli žalovaní, aby byl ustanoven znalec. Dne 4. 10. 2006 se konalo jednání, na které byla žaloba zamítnuta. Dne 25. 10. 2006 podala žalobkyně odvolání, které bylo doplněno dne 21. 11. 2006. Dne 23. 11. 2006 soud vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Soudní poplatek byl zaplacen dne 15. 12. 2006. Dne 28. 12. 2006 podali žalovaní vyjádření k odvolání. Dne 17. 1. 2007 podala žalobkyně stanovisko k vyjádření žalovaných. Dne 6. 2. 2007 podali žalovaní repliku. Spis byl odvolacímu soudu předložen dne 27. 3. 2007. Dne 28. 8. 2008 odvolací soud vyzval žalobkyni k upřesnění důkazních návrhů. Žalobkyně reagovala dne 9. 9. 2008. Dne 23. 10. 2008 odvolací soud napadený rozsudek zrušil. Dne 8. 12. 2008 požádali žalovaní, aby byla věc postoupena Okresnímu soudu v České Lípě, protože se v průběhu řízení přestěhovali. Dne 29. 1. 2009 soud vyzval žalované k zaplacení soudního poplatku za delegaci vhodnou. Dne 12. 2. 2009 žalobkyně sdělila, že nesouhlasí, aby byl spis postoupen Okresnímu soudu v České Lípě. Dne 25. 2. 2009 byl spis předložen Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o návrhu na delegaci vhodnou. Dne 21. 4. 2009 bylo rozhodnuto, že se

věc nepřikazuje k projednání a rozhodnutí Okresnímu soudu v České Lípě. Dne 25. 5. 2009 soud doručoval účastníkům rozhodnutí Nejvyššího soudu. Dne 30. 6. 2009 soud vyzval účastníky k doplnění tvrzení. Dne 23. 7. 2009 podala žalobkyně vyjádření. Dne 24. 7. 2009 podali žalovaní vyjádření. Dne 2. 12. 2009 se konalo jednání, které bylo odročeno za účelem zadání znaleckého posudku. Dne 8. 1. 2010 soud ustanovil znalce. Dne 29. 1. 2010 byla složena záloha na znalecký posudek. Dne 12. 2. 2010 soud zaslal znalci listiny. Dne 10. 5. 2010 znalec soudu poslal přípis. Dne 17. 5. 2010 soud znalci prodloužil lhůtu ke zpracování znaleckého posudku. Dne 21. 5. 2010 žalovaný 1) sdělil soudu, že nehodlá znalci poskytnout součinnost. Soud proto poslal přípis zástupci žalovaných, aby žalovanému 1) vysvětlila jeho povinnost poskytnout znalci součinnost. Dne 14. 6. 2010 se konalo místní šetření. Dne 7. 7. 2010 byl soudu předložen znalecký posudek. Dne 9. 7. 2010 soud rozhodl o znalečném. Dne 3. 8. 2010 podali žalovaní odvolání proti usnesení o znalečném a podali vyjádření ke znaleckému posudku. Dne 6. 8. 2010 byli žalovaní vyzváni k odstranění vad odvolání. Odvolání bylo doplněno dne 31. 8. 2010. Dne 25. 10. 2010 podala žalobkyně vyjádření ke znaleckému posudku. Dne 11. 11. 2010 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 14. 1. 2011 odvolací soud usnesení o znalečném změnil. Dne 18. 3. 2011 bylo usnesení odvolacího soudu doručováno účastníkům. Dne 18. 4. 2011 soud vyzval účastníky ke sdělení otázek, které budou znalci na jednání pokládat. Žalovaní reagovali dne 3. 5. 2011 a dne 13. 6. 2011. Dne 14. 9. 2011 se konalo jednání, na které byl vyslýchán znalec. Dne 15. 9. 2011 soud rozhodl o znalečném. Dne 21. 9. 2011 podali žalovaní vyjádření ke znaleckému posudku. Dne 13. 10. 2011 bylo vyjádření žalovaných posláno žalobkyni. Dne 5. 12. 2011 soud ustanovil revizního znalce. Dne 27. 12. 2011 žalovaní podali námitky proti osobě znalce. Dne 29. 3. 2012 soud ustanovil jiného znalce. Dne 19. 4. 2012 znalec upozornil soud na svou možnou podjatost. Dne 14. 5. 2012 soud ustanovil jiného znalce. Znalec soudu sdělil, že ve stanovené lhůtě není schopen znalecký posudek zpracovat. Dne 5. 6. 2012 soud ustanovil jiného znalce. Dne 17. 7. 2012 znalec soud upozornil na možnou podjatost. Dne 19. 7. 2012 soud ustanovil jiného znalce. Dne 1. 10. 2012 znalec požádal o zproštění. Dne 10. 10. 2012 soud znalce zprostil povinnosti vypracovat znalecký posudek. Dne 19. 11. 2012 se konalo jednání, které bylo odročeno do 3. 12. 2012 za účelem mimosoudních jednání. Dne 28. 11. 2012 podali žalovaní vyjádření. Jednání ze dne 3. 12. 2012 bylo odročeno na den 17. 12. 2012. Na jednání dne 17. 12. 2012 byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo žalobě vyhověno. Dne 20. 3. 2013 podali žalovaní proti rozsudku odvolání. Dne 11. 4. 2013 byli žalovaní vyzváni k zaplacení soudního poplatku. Dne 22. 4. 2013 požádali žalovaní o osvobození od soudních poplatků. Dne 11. 6. 2013 soud rozhodl tak, že se žalovaným osvobození od soudních poplatků nepřiznává. Dne 25. 7. 2013 podali žalovaní odvolání proti nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Spis byl odvolacímu soudu předložen dne 9. 9. 2013. Dne 27. 9. 2013 odvolací soud napadené usnesení potvrdil. Dne 24. 10. 2013 soud vyzval žalované k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Dne 4. 11. 2013 požádali žalovaní o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku za odvolání. Dne 27. 1. 2014 žalovaní své odvolání doplnili. Dne 30. 1. 2014 se konalo jednání před odvolacím soudem, které bylo odročeno za účelem vyčkání předložení důkazních návrhů ze strany žalovaných. Dne 12. 3. 2014 podali žalovaní vyjádření. Dne 7. 5. 2014 ustanovil odvolací soud znalce k přezkoumání závěrů znalce ustanoveného nalézacím soudem dne 8. 1. 2010. Dne 22. 5. 2014 podali žalovaní námitky k osobě znalce. Dne 29. 5. 2014 odvolací soud rozhodl, že znalec není vyloučen z podání znaleckého posudku. Dne 25. 6. 2014 žalobkyně zaslala soudu podklady ke znaleckému posudku. Dne 17. 7. 2014 požádal znalec o prodloužení lhůty ke zpracování znaleckého posudku. Dne 28. 7. 2014 odvolací soud lhůtu k předložení znaleckého posudku prodloužil. Znalecký posudek byl předložen dne 6. 10. 2014. Dne 17. 10. 2014 bylo rozhodnuto o znalečném. Dne 10. 11. 2014 podali žalovaní vyjádření ke znaleckému posudku. Dne 15. 12. 2014 bylo usnesení o znalečném opraveno. Dne 12. 2. 2015 se konalo jednání, které bylo odročeno za účelem dokazování nájemními smlouvami. Dne 12. 3. 2015 se konalo další jednání, které bylo

odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí na den 19. 3. 2015. Dne 19. 3. 2015 vyhlásil odvolací soud rozsudek, kterým napadený rozsudek částečně potvrdil, částečně změnil, výrok napadeného rozsudku o nákladech řízení odvolací soud zrušil. Dne 27. 7. 2015 podali žalovaní dovolání. Dne 27. 7. 2015 soud prvního stupně rozhodl o nákladech řízení. Dne 5. 8. 2015 soud vyzval žalované k zaplacení soudního poplatku za dovolání. Dne 31. 7. 2015 podali žalovaní návrh na odklad vykonatelnosti rozsudku odvolacího soudu. Dne 18. 8. 2015 podala žalobkyně vyjádření k návrhu na odklad vykonatelnosti. Dne 18. 8. 2015 podali účastníci odvolání proti usnesení o nákladech řízení. Dne 11. 9. 2015 podala žalobkyně vyjádření k dovolání žalovaných. Dne 8. 2. 2016 Nejvyšší soud vrátil spis bez věcného vyřízení. Dne 10. 2. 2016 soud vyzval žalované k zaplacení soudního poplatku za dovolání. Dne 15. 2. 2016 soud předložil spis odvolacímu soudu k rozhodnutí o odvolání účastníků proti usnesení o nákladech řízení. Dne 4. 3. 2016 odvolací soud usnesení o nákladech řízení změnil. Dne 5. 5. 2016 byl spis předložen Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o dovolání. Dne 15. 8. 2016 žalovaní opět podali návrh na odklad vykonatelnosti. Dne 14. 11. 2016 Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil. Dne 16. 1. 2017 odvolací soud uložil znalci doplnění znaleckého posudku. Dne 10. 3. 2017 podali žalovaní návrh na změnu zadání znalce. Dne 13. 3. 2017 znalec předložil doplněk znaleckého posudku. Dne 21. 4. 2017 podala žalobkyně vyjádření ke znaleckému posudku. Dne 9. 5. 2017 požádali žalovaní o prodloužení lhůty k podání vyjádření. Dne 26. 5. 2017 podali žalovaní vyjádření ke znaleckému posudku. Dne 13. 6. 2017 poslal odvolací soud přípis znalci. Dne 10. 7. 2017 odvolací soud uložil znalci provést dodatek ke znaleckému posudku. Dne 30. 8. 2017 předložil znalec dodatek ke znaleckému posudku. Dne 8. 9. 2017 odvolací soud rozhodl o znalečném. Dne 28. 11. 2017 podala žalobkyně vyjádření k dodatku znaleckého posudku. Dne 30. 11. 2017 se konalo jednání, které bylo odročeno za účelem vyhlášení rozhodnutí na den 7. 12. 2017. Dne 7. 12. 2017 vyhlásil odvolací soud rozhodnutí, kterým napadený rozsudek částečně potvrdil, částečně změnil. Dne 3. 1. 2018 odvolací soud určil výši nákladů řízení, kterou jsou účastníci povinni zaplatit státu. Dne 27. 3. 2018 podala proti rozsudku odvolacího soudu žalobkyně dovolání. Dne 3. 4. 2018 podali proti rozsudku odvolacího soudu žalovaní dovolání. Dne 19. 4. 2018 soud rozeslal dovolání účastníkům. Od 12. 6. 2018 do 21. 6. 2018 byl spis zapůjčen Ministerstvu spravedlnosti. Dne 27. 6. 2018 Nejvyšší soud odložil vykonatelnost dovoláním napadeného rozsudku. Dne 3. 9. 2019 Nejvyšší soud dovolání částečně odmítl, částečně zamítl. Rozsudek Nejvyššího soudu nabyl právní moci dne 8. 10. 2019, čímž řízení skončilo.

6. Pro posouzení přiměřenosti délky řízení a výše přiměřeného zadostiučnění byl hlavním důkazem výše uvedený spis, z kterého soud čerpal svá skutková zjištění. Dalších důkazů nebylo pro posouzení věci potřeba.

7. Podle ust. § 1 zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen „zákon“), stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem ("o. z."). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle

odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v peněžích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného. Podle § 14 odst. 1 cit. zák. se nárok na náhradu škody uplatňuje u úřadu uvedeného v § 6, přičemž podle ust. odst. 3 cit. § je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu. § 15 odst. 2 cit. zák. pak stanoví, že poškozený se může domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen.

8. V konkrétní věci řízení trvalo vůči žalobci ode dne 7. 11. 2000, kdy mu byla doručena žaloba, do dne 8. 10. 2019, kdy nabyl právní moci rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2019. V řízení se vyskytla období nečinnosti soudu, a to od 4. 12. 2000, kdy podali žalovaní vyjádření k žalobě, do 15. 7. 2003, kdy soud vyzval žalobkyni k odstranění vad žaloby, od 27. 3. 2007, kdy byl spis předložen odvolacímu soudu, do 28. 8. 2008, kdy odvolací soud vyzval žalobkyni k upřesnění důkazních návrhů, od 19. 4. 2012, kdy znalec upozornil soud na svou možnou podjatost, do 29. 3. 2012, kdy soud ustanovil jiného znalce, a od 27. 6. 2018, kdy Nejvyšší soud odložil vykonatelnost dovoláním napadeného rozsudku, do 3. 9. 2019, kdy Nejvyšší soud o podaném dovolání rozhodl. Jinak byl postup soudu plynulý, jednotlivé úkony na sebe navazovaly a směřovaly ke skončení věci. Vzhledem k délce řízení (vůči žalobci 18 let a 11 měsíců) a ke zjištěným obdobím nečinnosti soud shledává, že celková délka řízení byla nepřiměřena a že bylo porušeno právo žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě.

9. Délka řízení byla dána především nekoncentrovaným postupem soudu a obdobími nečinnosti soudu. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že řízení bylo triviální. Řízení bylo do určité míry složité skutkově, neboť bylo třeba nechat zadat znalecký posudek a k jeho přezkoumání též revizní znalecký posudek, ke kterému bylo třeba si vyžádat doplnění. Řízení bylo složité i procesně. Při zadávání revizního znaleckého posudku několik znalců vypracovat znalecký posudek odmítlo, soud dále musel vyzývat žalobkyni k doplnění žalobních tvrzení, rozhodovat o námitce podjatosti, delegaci vhodné a osvobození od soudních poplatků. Zejména pak řízení probíhalo na všech stupních soudní soustavy (věcně rozhodoval soud prvního stupně třikrát, odvolací soud čtyřikrát, Nejvyšší soud rozhodoval věcně dvakrát), zapojení více stupňů soudní soustavy zvyšuje složitost věci, kdy vyřízení opravných prostředků nutně vyžaduje větší časový prostor.

10. Žalobce se částečně na celkové délce řízení podílel, neboť podal nedůvodnou námitku podjatosti soudce, kterou vznesl krátce před nařízeným jednáním, které bylo z tohoto důvodu odročeno. Vzhledem k omluvě žalobce bylo jednání dne 17. 12. 2003 odročeno. Od dubna 2004 do července 2004 soud nenařizoval jednání s ohledem na mimosoudní jednání, které si žalobce rovněž vyžádal. Žalobce též odmítl poskytnout součinnost ustanovenému znalci, to vše řízení prodloužilo.

11. Opakovaná období nečinnosti u takto dlouhého řízení vedla soud k závěru, že je na místě za postup soudů zadostiučinění zvýšit.

12. Vzhledem k tomu, že v případě neprojednání věci v přiměřené lhůtě se vznik nemajetkové újmy u poškozeného předpokládá, zabýval se soud otázkou formy zadostiučinění, a to zejména ve vztahu k významu věci pro účastníka. ESLP ve svých

rozhodnutích poukazuje na to, že některá řízení mají pro jeho účastníky zvýšený význam a vyžadují ze strany vnitrostátních orgánů zvláštní či mimořádnou péči. Srovnáním různých typů řízení je možné vysledovat jistou škálu ohledně nutnosti urychleného projednání věci pro účastníka, jak je podávána i rozhodovací činností ESLP. Čelnou příčku zaujímají řízení, v nichž se jedná o omezení osobní svobody osoby, tedy především vazební věci či řízení detenční. Mimořádný význam mají dále věci opatrovnické, pracovněprávní, věci osobního stavu, sociálního zabezpečení, týkající se zdraví či života. Z uvedeného pohledu je pak logicky méně významné řízení ve věcech výše neuvedených. V daném případě šlo o majetkový spor o zaplacení částky 450 000 Kč s příslušenstvím, který lze hodnotit standardním významem pro účastníky.

13. S ohledem na výše popsaná kritéria, tedy význam řízení pro účastníka z pohledu jeho zájmu na rychlém vyřízení věci, složitost věci a postup soudů má nalézací soud za to, že v dané věci došlo k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě, protože je třeba předpokládat vznik nemajetkové újmy. S ohledem na míru zavinění soudu na délce řízení není možno tuto újmu napravit jinak než zadostiučiněním v penězích. Při výpočtu výše finančního zadostiučinění vycházel soud z konstantní judikatury, která se s ohledem na rozhodovací činnost a výši přiznávaných částek ESLP ustálila na částce 15 000 Kč – 20 000 Kč za každý jeden rok nepřiměřeně dlouhého řízení počínaje druhým rokem s tím, že je posuzováno řízení jako celek a výsledná částka je korigována procentuálním snížením či zvýšením vzhledem ke složitosti řízení, chování účastníka, významu řízení pro účastníka, popř. vzhledem k dalším významným okolnostem konkrétního případu. Z ustálené judikatury ESLP lze vyvodit, že ESLP zcela akceptuje pravidlo, podle něž částky přiznávané na odškodnění imateriální újmy před vnitrostátními soudy budou nižší než částky přiznávané ESLP, neboť využití vnitrostátního prostředku nápravy představuje pro stěžovatele snadnější a dostupnější způsob, jak nápravy dosáhnout, oproti podání stížnosti k mezinárodnímu soudu. Částky přiznávané na vnitrostátní úrovni pak dle ESLP mohou lépe odrážet životní úroveň v dané zemi. Je tedy především na (vnitrostátním) soudu, aby s přihlédnutím ke kritériím rozebraným shora již v souvislosti s úvahou o vlastní nepřiměřenosti stanovil adekvátní výši přiměřeného zadostiučinění.

14. V souzeném případě by za 18 let a 11 měsíců dlouhé řízení byla základní částka k odškodnění 358 333 Kč, přičemž soud vyšel ze základní částky 20 000 Kč za rok řízení a 1 667 Kč za měsíc. Tuto částku soud korigoval přiměřeným snížením s ohledem na složitost sporu o 20 % a o 5 % z důvodu částečného podílu žalobce na délce řízení. Současně soud zvýšil základní částku k odškodnění o 10 % za postup soudů. Výslednou částku odškodnění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci soud shledává přiměřenou po zaokrouhlení ve výši 305 000 Kč $[(17 \times 20\,000 \text{ Kč} + 11 \times 1\,667 \text{ Kč}) \times 0,85]$. Vzhledem k tomu, že žalovaná v průběhu řízení žalobci zaplatila částku 268 750 Kč a ohledně této částky vzal žalobce žalobu zpět, soud v rozsahu zpětvzetí řízení dle § 96 odst. 2 věta první o. s. ř. zastavil, žalované uložil zaplatit žalobci částku 36 250 Kč; ohledně bylé části žalobu zamítnul.

15. Prodlení žalované nastalo dnem následujícím po uplynutí šestiměsíční lhůty k předběžnému uplatnění nároku u příslušného úřadu. V konkrétním případě byl nárok uplatněn dne 18. 3. 2019, posledním dnem lhůty pro předběžné projednání nároku bylo dne 18. 9. 2019, ode dne 19. 9. 2019 se žalovaná dostala do prodlení. Výše úroku z prodlení byla stanovena v souladu s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.

16. Žalobce má právo na náhradu nákladů řízení dle § 142 odst. 3 o. s. ř., neboť výše plnění závisela na úvaze soudu. Náklady řízení jsou tvořeny odměnou advokáta a soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč. Odměnu advokáta soud určil podle § 7 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „AT“) při tarifní hodnotě sporu 50 000 Kč (NS sp. zn. 30Cdo 3378/2013) jako 4 x 3 100 Kč (příprava a převzetí, podání žaloby, částečné zpětvzetí žaloby,

replika ze dne 22. 3. 2020), paušální náhradu 4 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT a náhradu DPH ve výši 21 %. Náklady žalobce činí 18 456 Kč.

17. Lhůta k plnění podle § 160 odst. 1 o. s. ř. odpovídá plnění ze státního rozpočtu.

Poučení:

Odvolání proti tomuto rozsudku lze podat k Městskému soudu v Praze do patnácti dnů od jeho doručení prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2.

Nebudou-li povinnosti uložené tímto rozsudkem řádně, včas a dobrovolně splněny, může být podán návrh na výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Praha 29. května 2020

Mgr. Jan Lipert v. r.
soudce